

efter min Opfattelse var heldigt. Men jeg erkender, at der kan være forskellige Meninger om, hvad der i saa Henseende bedst fører til Maalet. Jeg tror nu, at det, der i Gaar blev vedtaget ved anden Behandling her, og det, der forhaabentlig i Dag bliver vedtaget ved tredje Behandling, skal vise sig heldbringende i Retning af at faa set paa samtlige Forhold ud fra det, der efter min Mening maa være Hovedsynspunktet ved Behandlingen af samtlige grønlandske Sager.

Det ærede Medlem (Brandes) har selvfølgelig Ret i, at det er ikke meget store Sager, det drejer sig om, naar man ser paa Omsætningens Størrelse, regnet efter Kroner og sammenlignet med store Forretninger her, og at det grønlandske Samfund ej heller med Hensyn til Indbyggerantal er meget stort, men det kan være lige betydningsfuldt for det lille grønlandske Samfund, om Afgørelserne blive truene under det ene eller det andet Hensyn.

Naar det ærede Medlem dernæst gjorde opmærksom paa, at der fra Knud Rasmussen til Ministeriet var fremsendt en Beretning, affattet i Henhold til Anmodning fra Ministeriet — det var fra den tidligere Indenrigsminister —, at denne Beretning ikke var offentliggjort, og at man havde givet de Embedsmænd, som vare angrebne i Beretningen, Lejlighed til at udtale sig, men i øvrigt ladet Beretningen og de Svar, der vare givne fra de paagældende Embedsmænd, blive liggende i Ministeriet; saa er det rigtigt. Naar det ærede Medlem fandt, at jeg havde været saa overordentlig hemmelighedsfuld, at jeg endogsaa havde sagt til Formanden i Udvalget, at jeg vilde hellere end at fremsende Beretningen med en Skrivelse overlevere den, saa at den gik fra Haand til Haand, saa lægger det ærede Medlem mere deri, end der skal ligge. Selvfølgelig, der ligger et Eksempplar af Beretningen i Indenrigsministeriet, ogsaa et i Administrationen for Grønland og et hos Indenrigsministeren, saa der er ikke saa megen Hemmelighedsfuldhed til Stede, at man ikke kunde lade en indenrigsministeriel Embedsmand skrive den fornødne Følgeskrivelse og fremsende den, for den er kendt i Ministeriet. Men jeg overgav selv Beretningen til Udvalget, saa vidt jeg husker, fordi det altid sinker lidt, og jeg tror, endnu mere, naar det sker officielt, at fremsende et saadant Aktstykke. Jeg tror, jeg havde Lejlighed i Udvalget til at sige: De skal faa Beretningen i Dag, naar jeg maa aflevere den paa den Maade. Jeg telefonerede vist ned i Ministeriet efter den, og den kom samme Eftermiddag, tror

jeg, som jeg havde Lejlighed til at konferere med Udvalget om Formiddagen. Mere laa der ikke deri. — Det er rigtigt, at jeg henstillede til Udvalget, at Beretningen ikke offentliggjordes, idet jeg gik ud fra, at Udvalget med mig var enig i, naar det havde læst Beretningen, at den ikke, om den blev offentliggjort, vilde tjene det, som vi alle vare enige om at arbejde henimod: En roligere Udvikling af samtlige grønlandske Spørgsmaal. Det er fremdeles min Opfattelse, at ingen vil have nogen Gavn af den Offentliggørelse, men at den maaske kan gøre nogen Skade. At Knud Rasmussen har ventet, at den skulde offentliggøres, er muligt, det ved jeg ikke, men han har i hvert Fald ikke Krav paa Offentliggørelse af en Beretning, som han af Ministeriet er anmodet om at give til Ministeriets Brug. Jeg ved for Resten ogsaa af personlig Samtale med den paagældende, at han vilde sætte Pris paa, at den blev offentliggjort, men naar Ministeriet finder, at den ikke bør offentliggøres, maa han — det gør han ogsaa — finde sig deri. Nu har Udvalget i Landstinget haft Lejlighed til at se denne Beretning, jeg ved ikke, om det ærede Medlem staaer som Ordfører for Udvalget eller et Flertal deraf i sit Krav om, at denne Beretning skulde offentliggøres, men jeg gaar ud fra, at der ogsaa vil være Grund til at tage Hensyn til, hvad man i det andet Ting maatte anse for rigtigt. Jeg skal gerne erkende, at hvis man fra begge Tings Side finder, at et saadant Aktstykke skal offentliggøres, saa vilde det være mærkeligt af mig at modsætte mig det. Jeg har gjort Rede for, hvorfor jeg ikke har offentliggjort det, men det er ikke saa stort et Spørgsmaal, at jeg skulde gaa imod Flertallet af Rigsdagen i den Anledning. Men det vilde vistnok ikke være rigtigt, om jeg rettede mig alene efter, hvad et enkelt Udvalg eller maaske enkelte Medlemmer deraf ønskede, hvis Flertallet af begge Rigsdagens Ting maaske var enig med mig i, at det baader Sagen bedst, at det ikke bliver offentliggjort. — Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds udtalte ogsaa, at ved ikke at offentliggøre den havde man indirekte givet Knud Rasmussen mere Ret i hans Kritik, end jeg vel egentlig havde tilsigtet. Jeg ved ikke af, at jeg, hverken i Udvalget eller andetsteds, nogen Sinde har udtalt mig om, hvor lidt eller megen Ret Knud Rasmussen havde i sin Kritik. Det har jeg ikke tænkt at blande mig i. — Jeg har nu udtalt mine Grunde til ikke at offentliggøre Beretningen, men skal som sagt gerne i saa